

821.161.2-1/3
C-50

К М12/4476

СМЕРТЕЛЬНИЙ СОЛЬ-ДІЄЗ

ВІРШІ

ОПОВІДАННЯ

ЕСЕ

— Олександр Архангельський

— Валентина Кондратенко-Процун

— Тетяна Микитась

— Назарій Назарів

— Людмила Ніколаєвська

— Ольга Полевіна

— Олена Трибуцька

— Наталія Фесенко

— Надія Чичкан

— Людмила Юферова

В

І

М

Ш

О

Г

* * *

Згасає день, відходить рік,
Пала вогнем Свароже коло.
Жорстокий час, жорстокий вік,
Над обрієм — зоря лілова.

У світлі темної зорі,
У промені її багровім
Горять гріхом монастирі,
А несвятий стає Героєм.

У вічність, в коло крижане
Йде рік, нещадний і нещасний.
Запалим свічі. Пом'янем
Всіх тих, хто теж пішов. Дочасно...

За ніччю день, за миттю мить,
Усі ми тут лиш на гостині...
Свароже колесо скрипить,
Та котить до весни невпинно.

Весна

В замерзлі вікна стукала весна —
Допоки ще тихенько і несміло.
Завісою із темного сукна
Зима запнула вікна й реготіла.

І ворони той хижий, дикий сміх
Несли на крилах в піднебесся біле.
І сонце чорне, мов смертельний гріх,
В тім небі тьмяним полум'ям горіло.

Під чорним сонцем скривджена весна
Блукала згаром, мерзла і тремтіла.
Пів року вже, як дому тут нема...
Весна ридала над схололим тілом.

В тих згарищах давно жила війна,
Вона ні зим, ні весен не чекала.
Вночі і вдень ця баба кам'яна
В руїнах темних гидко завивала.

Та вий війни і хижий сміх зими
Весну спинити вже були не здатні.
Удалині, під срібний спів сурми
Змовкали, захиляючись, гармати.

Зірвавши з сонця чорний морок зла,
Весна щоденно набирала сили.
І сніжно-білі два її крила
Несли увись — до світлого Ярила...

Ольга Полевіна

Вероніка

О четвертій ранку завила сирена. Ніка розплющила очі. Серце билось так, що, здавалося, проб'є грудну клітину. Це вже п'ята тривога за добу. Десь годин тривожного сну аж ніяк не вистачило для відпочинку. Автоматично одяглася, підхопила валізку з документами, ліками, грошима. З їстівного — горішки, ізюм та пляшка води. На добу вистачить, а більше... Про це не думалося.

В укриття потягнулися люди, більшість з малюками. Ніхто не штовхався, усі організовано йшли сходами, Ніку навіть пропустили вперед, і вона подумала, що, мабуть, за лічені дні постарішала.

Сивий чоловік посунувся на лаві, і вона сіла поряд. Сиділи хто де: на стільцях, лавках, шинах, які закотили напередодні. А що, зручно: це коло вміщає п'ять-шість осіб, а малюкам можна навіть ховатися всередині. З десяток малих бігало сховищем. Для

них це гра, пригода. Коти на руках у господарів дивилися переляканими очима на натовп, собаки тулилися до ніг. Дорослі були суворі й спокійні, а малеча нічого не розуміла.

Ніка подумала, що все життя дивилася фільми про війну, і ось тепер це вже не кіно. Безглуздість і жорстокість цієї війни неможливо усвідомити. Усе життя вона ходила повз це сховище, яке створене для захисту населення на випадок ядерної війни, якою весь час лякали. І та країна, яка лякала війною, сама її розпочала, а «прокляті імперіалісти», які «запрожували» світові, тепер допомагають захищатися від «самої мирної країни»...

Зв'язку в сховищі немає — глибоко під землею. Інтернету теж немає. Ніка сховала непотрібний зараз телефон і, намагаючись заснути, заплющила очі. Але який тут сон! Хоча... У кутку на матраці спить жіночка, поряд з нею маленька дівчинка. Вони майже живуть тут, бо сирени не замовкають, і бігати кожні 2-3 години дуже виснажливо. Ніка помітила, що багато хто не йде після відбою додому, а залишається спати, облаштувавши собі притулок по кутках.

Мабуть, Господь знав, що таке трапиться, і забрав до себе кілька років тому батьків. Вони встигли заплющити очі в мирний час. Щоб вона зараз робила під час сирени, якби мати була ще жива?.. Перенести її в сховище з п'ятого поверху, а потім назад — неможливо. І покинути вдома — теж. Так би й сиділи удвох і прислухалися до вибухів. А батько?.. Як би він пережив таке? Бо то ж його Батьківщина! Це вона,

ВЛАДИМИР
ІМЕС
КРИСТИЧЕНКО

ISBN 978-966-189-708-2

